

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3511/2552

พนักงานอัยการจังหวัดราชบุรีโจทก์ นายกฤษณ์ อุทัยรัตน์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 133 ทวิ, ป.วิ.อ. มาตรา 172 ตรี, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 284, ป.อ. มาตรา 310, ป.อ. มาตรา 318, ป.อ. มาตรา 90

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ไม่สามารถนำผู้เสียหายที่ 1 มาเบิกความเป็นพยาน เนื่องจากผู้เสียหายที่ 1 ย้ายที่อยู่หาตัวไม่พบ คำให้การของผู้เสียหายที่ 1 ในชั้นสอบสวนแม้เป็นพยานบอกเล่า แต่ผู้เสียหายที่ 1 ได้ให้การต่อพนักงานสอบสวน นักจิตวิทยาและพนักงานอัยการโดยมีการบันทึกภาพและเสียงไว้ตามแถบวิธีทัศนวัตถุพยานหมาย ว.จ.1 อันเป็นการปฏิบัติตาม ป.วิ.อ. มาตรา 133 ทวิ ศาลย่อมรับฟังสื่อภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหายที่ 1 ได้เสมือนหนึ่งเป็นคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 1 ในชั้นพิจารณาของศาลประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 172 ตรี วรรคท้าย และมาตรา 226/3 วรรคสอง (2)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 276, 284, 310, 318 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสอง, 284 วรรคแรก, 310 วรรคแรก, 318 วรรคสาม ประกอบด้วยมาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันพาหญิงไปเพื่อการอนาจาร จำคุก 2 ปี ฐานร่วมกันพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา เพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วย จำคุก 3 ปี ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นให้ปราศจากเสรีภาพในร่างกายและฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยใช้กำลังประทุษร้าย อันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยใช้กำลังประทุษร้าย อันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 15 ปี รวมจำคุก 20 ปี จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคแรก จำคุก 4 ปี จำเลยที่ 2 เป็นบุคคลซึ่งน่าจะรู้ผิดชอบชั่วดีแล้ว จึงไม่สมควรลดมาตราส่วนโทษให้ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาแก้เป็นว่า การกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่นให้ปราศจากเสรีภาพในร่างกาย ฐานร่วมกันพาผู้อื่นไปเพื่อการอนาจารโดยใช้กำลังประทุษร้าย และฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90 จำคุก 15 ปี เมื่อรวมกับโทษฐานร่วมกันพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์ไม่เต็มใจไปด้วยตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว คงจำคุก 18 ปี ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยที่ 1 ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์และจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น หรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์ไม่สามารถนำผู้เสียหายที่ 1 มาเบิกความเป็นพยานเนื่องจากผู้เสียหายที่ 1 ย้ายที่อยู่หาตัวไม่พบแต่โจทก์มีคำให้การของผู้เสียหายที่ 1 ในชั้นสอบสวน ซึ่งยืนยันว่าผู้เสียหายที่ 1 ถูกจำเลยทั้งสองกับพวกข่มขืนกระทำชำเราในบ้านเกิดเหตุโดยมีพันตำรวจโทไพวรรณพนักงานสอบสวนมาเบิกความรับรองข้อเท็จจริงดังกล่าว คำให้การของผู้เสียหายที่ 1 ในชั้นสอบสวนแม้เป็นพยานบอกเล่าแต่ผู้เสียหายที่ 1 ได้ให้การต่อพนักงานสอบสวน นักจิตวิทยาและพนักงานอัยการ โดยมีการบันทึกภาพและเสียงไว้ด้วยตามแบบวิธีทัศนวัตถุพยานหมาย ว.จ.1 อันเป็นการปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 133 ทวิ ซึ่งศาลย่อมรับฟังสื่อภาพและเสียงคำให้การของผู้เสียหายที่ 1 ได้เสมือนหนึ่งเป็นคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 1 ในชั้นพิจารณาของศาลประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 172 ตรี วรรคท้าย และมาตรา 226/3 วรรคสอง (2) ผู้เสียหายที่ 1 เคยรู้จักกับจำเลยทั้งสองมาก่อนเนื่องจากเรียนหนังสือที่วิทยาลัยเทคนิคราชบุรีด้วยกันประกอบกับ ผู้เสียหายที่ 1 กับจำเลยทั้งสองไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน จึงเชื่อว่าผู้เสียหายที่ 1 ให้การต่อพนักงานสอบสวนตามความเป็นจริง หลังเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 พาพันตำรวจโทไพวรรณไปตรวจสถานที่เกิดเหตุ พันตำรวจโทไพวรรณรวบรวมเส้นผมและเส้นขนในห้องเกิดเหตุ ซึ่งตามรายงานการตรวจพิสูจน์เอกสารหมาย ป.จ.2 การตรวจพิสูจน์วัตถุพยานดังกล่าวได้กระทำตามหลักวิชานิติวิทยาศาสตร์โดยผู้มีความรู้เชี่ยวชาญ จึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ห้องเกิดเหตุมิได้เป็นห้องพักอยู่อาศัยของจำเลยทั้งสอง การที่มีเส้นผมและเส้นขนบริเวณอวัยวะเพศของจำเลยทั้งสองอยู่ในห้องเกิดเหตุย่อมบ่งชี้ให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดคดีนี้อันเป็นการสนับสนุนคำให้การของผู้เสียหายที่ 1 ในชั้นสอบสวนให้มีน้ำหนักในการรับฟัง จำเลยที่ 1 ก็น่าสืบทอดรับว่าเป็นคนพาผู้เสียหายที่ 1 ไปบ้านเกิดเหตุ หลังจากผู้เสียหายที่ 1 ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนแล้ว เจ้าพนักงานตำรวจไปบ้านเกิดเหตุ และควบคุมตัวจำเลยทั้งสองกับพวกรวม 6 คน ซึ่งอยู่ในบ้านดังกล่าวมาให้ผู้เสียหายที่ 1 ดูตัวที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองราชบุรี ผู้เสียหายที่ 1 ได้ชี้ตัวยืนยันว่าเฉพาะจำเลยทั้งสองเท่านั้นที่เป็นคนร้ายร่วมกับพวกข่มขืนกระทำชำเราตน ส่วนบุคคลอื่น 4 คน ผู้เสียหายที่ 1 แจ้งว่ามีใช้คนร้าย จึงแสดงให้เห็นว่าผู้เสียหายที่ 1 จำจำเลยทั้งสองได้อย่างแม่นยำ ส่วนที่จำเลยทั้งสองนำสืบปฏิเสธว่ามีได้กระทำความผิดนั้น เห็นว่าไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ได้ พยานหลักฐานโจทก์ประกอบกันมั่นคงรับฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 จำเลยที่ 2 มีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น ส่วนฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น

องค์คณะ

พงษ์ศักดิ์ วีระเสถียร · สติธย์ ทาวุฒิ · ชูเกียรติ ตันทวีวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3511/2552>